ជំពូក ៣

ម៉ូសេ

ឆ្នាំ១៧០៦មុន គ.ស.
ក្នុងអំឡុងពេលគ្រោះទុរភឹក្ស យ៉ាកុប
ដែលជាចៅប្រុសរបស់ អ័ប្រាហាំបាននាំកូនប្រុស១២នាក់
ហើយកូនរបស់គេទាំងអស់និង
អ្នកបំរើបានចុះទៅរស់នៅអេស៊ីព្ទ ។ហើយនៅក្នុងប្រទេស
អេស៊ីព្ទពួកគេបានចំរើនដូចជាធូលីដី ។

មិនយូរប៉ុន្មានកូនចៅរបស់យ៉ាកុប ដែលបានប្ដូរឈ្មោះ
ជាអ៊ីស្រាអែល មានចំនួនច្រើនជាងជនជាតិអេស៊ីព្ទ។

ផារ៉ោន ជាអ្នកគ្រប់គ្រងប្រទេសអេស៊ីព្ទ
បានធ្វើឱ្យកូនចៅរបស់យ៉ាកុបក្លាយជាពួក ទាសករ ហើយបានបង្ខំធ្វើការងារយ៉ាង
ធ្ងន់ដោយឱ្យធ្វើឥដ្ឋ។ បន្ទាប់ពីគេរស់ នៅទីនោះជាង៣០០ឆ្នាំ ពួកគេបានភ្លេច
កិច្ចសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ មកអ័ប្រាហាំនិងឰយុកោរបស់គេ។

ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់អ័ប្រាហាំថា វង្សតំណរបស់គាត់នឹងចុះទៅ
រស់នៅប្រទេសអ្នកដទៃ ហើយធ្វើជាទាសករនៅទីនោះ។ ទ្រង់ក៏
សន្យាទៀតថា បន្ទាប់ពី៤០០ឆ្នាំទ្រង់នឹងកាត់ទោសប្រជាជាតិនោះ
ហើយនាំពូជពង្សរបស់អ័ប្រាហាំត្រឡប់មកទឹកដីសន្យាវិញ។

ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាការពិត ! ផារ៉ោនភ័យខ្លាចពួកយើងកំពុង មានគ្នាច្រើន ។ គាត់នឹង សំលាប់ទារកទាំងអស់ ។ ជនជាតិអេស៊ីព្ទសុទ្ធតែទន់ខ្សោយ ហើយខ្ជិល ។ ពួកប្រុសៗសាសន៍ របស់យើងមានកំលាំងខ្លាំង ដោយធ្វើការងារយ៉ាង នឿយហត់ ។ ដូច្នេះពួកគេ ខ្លាចពួកយើង ។
ពួកគេនឹងមិនសំលាប់ កូនខ្ញុំទេ ព្រះជាម្ចាស់នឹង ការពារវា ។
ហាំ ! តើព្រះអាច ធ្វើយ៉ាងម៉េចដើម្បីប្រឆាំងនឹង អំណាចរបស់ ផារ៉ោន បាន ?

ផារ៉ោន ក្នុងភាសាអេស៊ីព្ទមានន័យថា ស្តេច

លោកុប្បត្តិ ៤៦:៥-៧, និក្ខមនម ១:១-១២, ២២

ម៉ែ
តើខ្ញុំនឹងប្រាប់ពួកទាហាន
និង អ្នកជិតខាងដូចម្ដេច
នៅពេលពួកគេសួរថា
កូនរបស់ម៉ែនៅឯណានោះ ?
កូនឯងគ្រាន់តែប្រាប់
ពួកគេត្រង់ថា ម្ដាយរបស់វា
បានបោះវាចូលទៅក្នុងទឹកស្ទឹង
ដូច្នេះពួកទាហាននឹងមិន
ត្រូវការធ្វើទេ ។

ប្រហែលជាឆ្នាំ១៥២៥ មុន គ.ស.

តើយើងនឹងជួបប្អូនប្រុសតូចម្តងទៀតឬទេ ? អ៊ូ ជនជាតិអេស៊ីព្ទទាំងនោះអាក្រក់ណាស់ !
ព្រះជាម្ចាស់នឹងថែរក្សាវា កូនតាមឱ្យកៀកនិងចាំឃ្លាំមើល ។

បុត្រីរបស់ផារ៉ោនបានចុះ
មកងូតទឹកស្ទឹង ។
មើលនុះន៏
មានសំលេង
យំចេញពីកន្ត្រកនោះ !

វាប្រហែលជាកូន
ជនជាតិហេព្រើរ ។
អូ៎
វាគួរឱ្យស្រលាញ់
មែនទេ ?
វាពិតជាឃ្លាន

ខ្ញុំនឹងថែរក្សាវា
បើសិនខ្ញុំរកបាននរណាម្នាក់
ដែលអាចធ្វើជាមេដោះ ។
នោះជាក្មេងហេព្រើរម្នាក់ ។
ប្រហែលវាស្គាល់នរណាម្នាក់ដែល
អាចធ្វើជាមេដោះបាន ។

ខ្ញុំម្ចាស់នឹងទៅរក ។ ប្រហែល
ខ្ញុំម្ចាស់អាចរកមេដោះសំរាប់វាបាន ។
ខ្ញុំម្ចាស់ស្គាល់ស្រ្តីហេព្រើរម្នាក់ គេទើប
តែបោះកូនរបស់គាត់ចូលក្នុងស្ទឹង
គាត់នៅមានទឹកដោះគ្រប់គ្រាន់ ។
និក្ខមនំ ២:៣-៩

នៅផ្ទះស្ត្រីដែលដាក់កូនបណ្ដែតទឹកក្នុងកន្ត្រក ។
អ្នកគ្មានផ្លូវជ្រើសរើសទេ ។ អ្នកមិនអាចលាក់កូនរបស់អ្នករហូតទេ ។ មិនយូរមិនឆាប់ពួកទាហាននឹងរកឃើញ ហើយសំលាប់វាចោល ។ ឯងត្រូវតែទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ ។
តើខ្ញុំបានធ្វើអ្វី ? តើខ្ញុំនឹងឃើញកូនរបស់ខ្ញុំទៀតទេ? តើព្រះជាម្ចាស់ខ្វល់ខ្វាយឬទេ ?
ឈប់! ឈប់!

ម៉ែ បុត្រីរបស់ផារ៉ោនមកស្ទឹងហើយបានឃើញប្អូនប្រុសតូចយើង។ គាត់ចង់យកវាចិញ្ចឹម ហើយគាត់កំពុងស្វែងរកស្ត្រីម្នាក់ដែលអាចធ្វើជាមេដោះបាន ! ឥឡូវគាត់កំពុងមកទីនេះជួបម៉ែ !
មានពរហើយព្រះដ៏អស់កល្ប !

ខ្ញុំបានឮថា កូនរបស់
អ្នកមីងស្លាប់។
ខ្ញុំសោកស្តាយណាស់ ខ្ញុំបាន
ឃើញទារកមួយនេះនៅក្នុងស្ទឹង។
ខ្ញុំនឹងជួយ
ផ្គត់ផ្គង់ឱ្យអ្នកមីងថែរក្សាវា។

នៅពេលវាលែងដោះ
ខ្ញុំនឹងយកទៅ វាំងដើម្បីអប់រំ
ហើយតែងតាំងធ្វើជា ផារ៉ោន នៃ ប្រទេសអេស៊ីព្ទ។
យើងនឹងហៅវាថា ម៉ូសេ។
នៅពេលម៉ូសេធំឡើង នាងបានបង្រៀនវាអំពីព្រះពិតរបស់ព្វយុកោ
របស់វា។ ព្រះអម្ចាស់មានបំណងពិសេសមួយសំរាប់ក្មេងតូចនេះ។

នៅពេលម៉ូសេមានអាយុ៥ទៅ៦ឆ្នាំ បុត្រីផារ៉ោនបានយកវាទៅវាំង ។
លោតឡើងមកបុត្រាតូច ហើយយើងនឹងជិះរាជរថទៅវាំង ។
តើវាអាច រត់លឿនឬទេ ?
អគុណចំពោះការថែរក្សាម៉ូសេ វាទំនង ជាមានសុខភាពល្អណាស់ ។ វានឹងធំឡើងហើយមាន អំណាចនិងទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើន ។
និក្ខមនំ ២:៨-១០

ដោយសារម៉ូសេជាកូនចិញ្ចឹមរបស់បុត្រីផារ៉ោន
គាត់បានធំឡើងក្លាយជា មហាបុរសម្នាក់ក្នុងប្រទេសអេស៊ីព្ទ។
គាត់មានវាសនាទទួលទ្រព្យសម្បត្តិ និងមានអំណាច
ប៉ុន្តែគាត់មិនភ្លេចពង្សាវតាររបស់គាត់ទេ។

ម៉ូសេ ខ្ញុំប្រាប់អ្នក
ព្រះអម្ចាស់នៃព្ធយុកោយើងគឺ អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និង យ៉ាកុប
ទ្រង់មានបន្ទូលប្រាប់អ័ប្រាហាំថា វង្សតំណរបស់គាត់នឹងកើនច្រើន
ហើយគេនឹងក្លាយជា ពួកដទៃក្នុងទឹកដីដែលមិនមែនជារបស់គេ។
ឥឡូវទាំងអស់នេះកំពុងកើតឡើងហើយ !

បាទ ហើយទ្រង់បាន
ប្រាប់អ័ប្រាហាំថា យើងនឹង
មានទុក្ខលំបាកក្នុងទឹកដីរបស់អ្នក
ដទៃអស់រយៈពេល ៤00ឆ្នាំ។
ឥឡូវនេះយើងបានរស់នៅទីនេះ
អស់៣៥៩ឆ្នាំហើយ នៅសល់
តែ៤១ឆ្នាំទៀតប៉ុណ្ណោះ។

ហើយទ្រង់បានប្រាប់អ័ប្រាហាំទៀតថា ទ្រង់នឹងជំនុំជំរះ
ប្រជាជាតិនោះចំពោះការអាក្រក់ដែលគេនឹងប្រព្រឹត្តមកលើយើង ហើយ
ពេលនោះយើងចាកចេញដោយយកទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើន ហើយត្រឡប់
ទៅកាន់ទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ផ្តល់ឱ្យព្ធយុកោរបស់យើង ។

នោះហាក់ដូចជាមិនគួរឱ្យជឿ ។
ផារ៉ោននឹងមិន ឱ្យទាសកររបស់ទ្រង់ចាកចេញទេ ហើយពិតជានឹងមិន
ឱ្យគេចាកចេញដោយមានទ្រព្យសម្បត្តិដែរ ។ ប៉ុន្តែប្រហែល
ជាមានវិធីមួយ ។ ហេតុអ្វីយើងត្រូវរងចាំ៤១ឆ្នាំទៀត ?

ពួកហេព្រើរត្រូវរងការឈឺចាប់ក្រោមអំណាចចៅហ្វាយរបស់ពួកគេ។ ពួកគេត្រូវតែធ្វើការជាអ្នកធ្វើឥដ្ឋក្នុងរណ្ដៅភក់។ ម៉ូសេមិនអាចទ្រាំបានដោយឃើញពួកគេមានការឈឺចាប់ ដូច្នេះគាត់បានសម្រេចចិត្តនឹងធ្វើអ្វីមួយចំពោះការនេះ។
ក្រោកឡើងប្រយ័ត្ន គាត់វាយឯងស្លាប់ !
ក្រោកឡើង អាជ្រូកកខ្វក់ !
អេបឺស ក្រោកឡើង។
និក្ខមនំ ២:១០-១១

ថ្ងៃមួយម៉ូសេបានឃើញជនជាតិ
អេស៊ីព្ទម្នាក់កំពុងវាយប្រជាជន របស់គាត់យ៉ាងសាហាវ ។
ដល់ពេលដែលត្រូវ
ដោះលែងហើយ ការនេះ
ត្រូវតែឈប់ ។

ភូលស!
ឯងឈប់ធ្វើទៀត!
ម៉ូសេបានសំលាប់ជនជាតិអេស៊ីព្ទម្នាក់ ហើយបានកប់សាកសពនោះ ប៉ុន្តែមានម្នាក់បានឃើញ គាត់ ហើយបានរាយការណ៍ដល់ ផារ៉ោន ។

ឈប់ ឯងត្រូវតែប្រឈមមុខនឹងការកាត់ទោសពីបទសំលាប់មនុស្ស!
គឺលោកម៉ូសេ!
ឱ ព្រះជាម្ចាស់! តើខ្ញុំបានធ្វើអ្វីអញ្ចេះ?

ប្រហែលជាឆ្នាំ១៤៩១ មុន គ.ស.
ម៉ូសេ បានចាកចេញពីអេស៊ីព្ទ ហើយ គេចទៅវាលរហោស្ថាន។ គាត់នៅតែឯង គ្មានគ្រួសារឬមិត្តភក្តិ គាត់មិនបានរំដោះ ប្រជាជនរបស់ខ្លួន ហើយក៏មិនបាន រំដោះខ្លួនគាត់ផងដែរ។
និក្ខមនំ ២:១១-១៥

ម៉ូសេ បានដើរអស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ។
នៅពេលគាត់មិនអាច ដើរទៅឆ្ងាយទៀត
គាត់បានមកជិតជំរុំពួកអ្នកគង្វាល។
មើលន៎ !
មាន បុរសម្នាក់!
គាត់ទំនងជាជិតស្លាប់
សូមយកទឹកមក។
គាត់ជាជនជាតិ
អេស៊ីព្ទ !

ម៉ូសេ
បានរកឃើញជីវិតថ្មីជាមួយមនុស្សស្រុកម៉ាឌាន។
គាត់ស្វែងយល់ពីរបៀបរស់នៅវាលរហោស្ថាន
បានរៀបការ និងក្លាយជាអ្នកគង្វាលចៀម។
៤០ឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ
ម៉ូសេស្ទើតែពុំមានការចងចាំពីប្រទេសអេស៊ីព្ទ។ ម៉ូសេ
អស់សេចក្ដីសង្ឃឹមនឹងជួបប្រជាជនគាត់ម្ដងទៀត។

នោះគឺពិតជាចំឡែក ! គុម្ពោតព្រៃនោះ មានភ្លើងមកពីណា ? ហេតុអ្វីវាឆេះមិនសុស ? វាមានភ្លើងឆេះរហូត ។

ម៉ូសេ
ចូរដោះស្បែកជើងចេញ
ឯងកំពុងឈរនៅលើដីបរិសុទ្ធ ។
អញជាព្រះរបស់ព្ធយុកោឯងគឺ
អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និង
យ៉ាកុប ។

អញបានឃើញការឈឺចាប់
និងបានឮការអធិដ្ឋាននៃ
ប្រជារាស្ត្ររបស់អញនៅប្រទេសអេស៊ីព្ទ ។
វាដល់ពេលនាំ ពួកគេចេញពីការកៀបសង្កត់
ហើយនាំពួកគេត្រឡប់ទៅ
ទឹកដីដែលអញបានសន្យាឱ្យព្ឋយុកោរបស់គេ ។
និក្ខមនំ ២:១៦-៣:១០

អញនឹងបញ្ជូនឯងទៅផារ៉ោន ហើយឯងនឹងនាំប្រជារាស្ត្ររបស់អញចេញពីទាសភាពរបស់ពួកគេ។ ឯងនឹងប្រាប់វាឱ្យដោះលែងប្រជារាស្ត្ររបស់អញ ប៉ុន្តែវានឹងមិនព្រម។ បន្ទាប់មកអញនឹងបង្ហាញពីអំណាចរបស់អញដល់អេស៊ីព្ទ។ ក្រោយមកនោះផារ៉ោននឹងដោះលែងពួកគេទៅ។

”ប៉ុន្តែពួកគេនឹងមិនជឿថា ព្រះអង្គបានបញ្ជូនទូលបង្គំមកទេ ពួកគេនឹងសើច។

ចូរទម្លាក់ដំបង
របស់ឯងទៅដី ។

ឆ្គ៊ាំ?
ដំបងរបស់ខ្ញុំ!

វាបានក្លាយជាពស់មានពិសយ៉ាងសាហាវ !

ចូរចាប់កន្ទុយពស់
លើកឡើង ។

វាបានក្លាយមក
ជាដំបងរបស់ខ្ញុំវិញ ។

ចូរទៅប្រទេសអេស៊ីព្ទ
អញនឹងបង្ហាត់
ឯងនូវអ្វីដែលត្រូវនិយាយ ហើយប្រាប់
ឯងនូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ។ បងរបស់ឯង
អើរ៉ុន នឹងធ្វើជាជំនួយការរបស់ឯង។
និក្ខមនំ ៤:១-៤, ១២-១៦

ឆ្នាំ១៨៤៥មុន គ.ស.
បងនឹងត្រឡប់ទៅអេស៊ីព្ទ! ចុះគិតយ៉ាងម៉េចអំពីអ្នកទាំងអស់ដែលចង់សំលាប់បងនៅទីនោះ?
វាបានកន្លងផុត៤០ឆ្នាំមកហើយ ។ អ្នកទាំងអស់ដែលស្គាល់ប្រវត្តិបង បានស្លាប់អស់ហើយ គ្មាននរណាម្នាក់នៅស្គាល់បងទេ ។

រហូតដល់ ផារ៉ោន
ដោះលែងប្រជារាស្ត្ររបស់
ព្រះអម្ចាស់ចេញទៅ ។
បងនឹងទៅរយៈ
ពេលប៉ុន្មានថ្ងៃ ?

ចូរហៅចាស់ទុំទាំងអស់ មកជុំគ្នា ! ពេលវេលានៃការរំដោះ បានមកដល់ហើយ !
ពួកគេជានរណា?
នោះគឺ អើរ៉ុន ជាពួកលេវី ម្នាក់ផ្សេងទៀតមើលដូចពួកយើង ប៉ុន្តែគាត់មិនមែនជាទាសករទេ ។

ម៉ូសេ បានកើតមក៨០ឆ្នាំមុន ក្នុងអំឡុងពេលការសំលាប់ដ៏ធំមួយនៅថ្ងៃនោះ ដែលផារ៉ោនបានចាប់ផ្ដើមសំលាប់ទារកទាំងអស់ ។ ម្ដាយរបស់គាត់បានលាក់គាត់ក្នុងកន្ត្រកបណ្ដែតក្នុងទឹកស្ទឹង ។ ដោយគំរោងការណ៍របស់ព្រះអម្ចាស់ បណ្ដាលឱ្យបុត្រីរបស់ផារ៉ោនបានឃើញម៉ូសេ ហើយព្រះនាងបានរើសឡើងនិងចិញ្ចឹមគាត់ដូចជាជនជាតិអេស៊ីព្ទ ។
ចូលជិតខ្ញុំមក បងប្អូន ចាស់ទុំទាំងអស់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ។

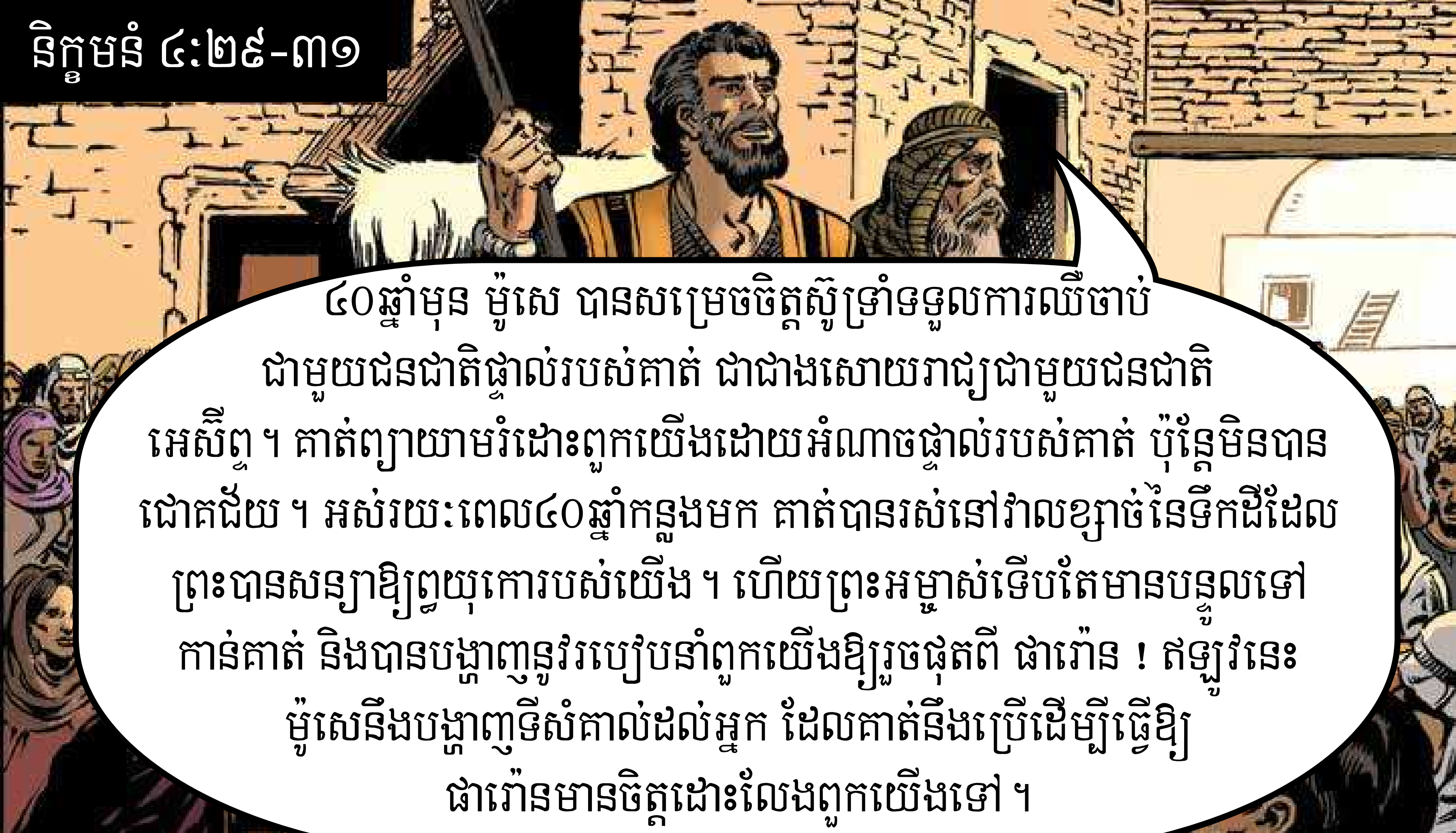
និក្ខមនំ ៤:២៩-៣១
៤០ឆ្នាំមុន ម៉ូសេ បានសម្រេចចិត្តស៊ូទ្រាំទទួលការឈឺចាប់ ជាមួយជនជាតិផ្ទាល់របស់គាត់ ជាជាងសោយរាជ្យជាមួយជនជាតិអេស៊ីព្ទ ។ គាត់ព្យាយាមរំដោះពួកយើងដោយអំណាចផ្ទាល់របស់គាត់ ប៉ុន្តែមិនបានជោគជ័យ ។ អស់រយៈពេល៤០ឆ្នាំកន្លងមក គាត់បានរស់នៅវាលខ្សាច់នៃទឹកដីដែលព្រះបានសន្យាឱ្យព្ធយុកោរបស់យើង ។ ហើយព្រះអម្ចាស់ទើបតែមានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ និងបានបង្ហាញនូវរបៀបនាំពួកយើងឱ្យរួចផុតពី ផារ៉ោន ! ឥឡូវនេះ ម៉ូសេនឹងបង្ហាញទីសំគាល់ដល់អ្នក ដែលគាត់នឹងប្រើដើម្បីធ្វើឱ្យផារ៉ោនមានចិត្តដោះលែងពួកយើងទៅ ។

ព្រះនៃអ័ប្រាហាំមានបន្ទូលមកខ្ញុំ ពីគុម្ពោតព្រៃដែលឆេះ ហើយបញ្ជូនខ្ញុំឱ្យ ដឹកនាំពួកអ្នកត្រឡប់ទៅទឹកដីរបស់ព្ធយុកោយើង វិញ ។ នេះគឺជាទីសំគាល់មួយ ។

ឃឺ! ដំបងរបស់គាត់ក្លាយទៅជាពស់!
ចូរកុំខ្លាចឡើយ។

មើលនេះនែ៎ !

ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនអ្នកជួយរំដោះមកហើយ!
បាទ ការនោះនឹងបង្ហាញឱ្យផារ៉ោនភ្ញាក់ខ្លួន !

និក្ខមនំ ៤:១៧, ៣០

វាគ្មានការខុសប្លែកអ្វីទេ
តាំង ពីខ្ញុំបានចាកចេញពីទីនេះនៅ៤០ឆ្នាំ មុន។
ចូរចងចាំហើយត្រូវនិយាយ នូវអ្វីដែលខ្ញុំបានប្រាប់បង។

ព្រះនៃអ៊ីស្រាអែលបានមានបន្ទូលមក ម៉ូសេថា ចូរឱ្យឯងអនុញ្ញាតឱ្យប្រជាជនហេព្រើរ ធ្វើដំណើរទៅកាន់វាលរហោស្ថាន៣ថ្ងៃ ដើម្បីថ្វាយបង្គំនិងថ្វាយដង្វាយទៅព្រះ ។
ហា៎ ! ព្រះនៃអ៊ីស្រាអែល ? ហាស់ហា៎.. អញមិនស្គាល់ព្រះរបស់ឯងទេ ព្រះនេះវាជាអ្នកណា ដែលអញគួរតែគោរពវា ? នោះគួរឱ្យអស់សំណើច អញមិនអនុញ្ញាតឱ្យទាសកររបស់អញធ្វើដំណើរ ៣ថ្ងៃទៅវាលរហោស្ថានទេ ។

អញបានឮនូវអ្វីដែលឯងធ្វើឱ្យទាសកររបស់អញបះបោរ
បណ្តាលឱ្យគេឈប់ធ្វើការ ។
ហើយឥឡូវនេះពួកគេចង់ធ្វើដំណើរ ៣ថ្ងៃ
ដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះដែលអញមិនស្គាល់ អញនឹងធ្វើឱ្យ
ពួកវាមានការងារកាន់តែច្រើនទៀត ។

និក្ខមនំ ៥:១-៧
ចាប់ពីពេលនេះទៅ ពួកគេនឹងត្រូវរកចំបើងដោយ ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើឥដ្ឋ។ ឥឡូវចេញពីមុខអញ កុំឱ្យអញឃើញ ហើយឯងមកពីកន្លែងណាទៅកន្លែងនោះវិញ។

តើឯងជឿការគ្មានកោតក្រែងរបស់វាទេ ?
នោះគួរឱ្យអស់សំណើច ពួកវាដើរព្រមជើងគ្នាមកទីនេះ នឹងធ្វើដូចជាព្រះនិយាយតាមរយៈមាត់ពួកវា។

ឯងកំពុងប្រាប់យើងថា អ្វីដែលឯងសម្រេចបានជោគជ័យ គឺធ្វើឱ្យការងាររបស់យើងមានការលំបាកទ្វេដង។ នេះជាការរំដោះដ៏ធំឡែក ហើយឯងគិតថាព្រះអម្ចាស់បញ្ជូនឯងមកឬ?
តើវាគិតថា វាជាអ្នកណា ?
ខ្ញុំមិនជឿថា យើងធ្លាក់ក្នុងល្បិចរបស់វាទេ។
វាជាមនុស្ស និយមជ្រុល !

ឯងចង់ទៅថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ឯង ឯងគ្មានអ្វីគ្រប់គ្រាន់ធ្វើឬ ? យើងនឹងប្រដៅឯងកុំឱ្យខ្ជិលច្រអូស ។

ព្រះយេហូវ៉ា
តាំងពី ទូលបង្គំមកនិយាយក្នុងព្រះ
នាមរបស់ទ្រង់ អ្វីៗដែលកើត
ឡើងកាន់តែអាក្រក់ជាងមុន។
ហេតុអ្វីទ្រង់បញ្ជូនទូលបង្គំ មកទីនេះ?

អញជាព្រះយេហូវ៉ា
ជាព្រះរបស់ពួយុកោឯង
អញបានទតឃើញការឈឺចាប់និងបានឮ
សំរែកយំនៃប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលរបស់អញ ។
វាដល់ពេលដែលអញ
បំពេញកិច្ចសន្យារបស់អញ ចំពោះអ័ប្រាហាំ
ហើយនាំ ប្រជាជននេះទៅកាន់ទឹកដី
កាណាន ។ ម៉ូសេ ឯង
នឹងនាំពួកគេទៅ ។

ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំនិយាយមិនបានល្អ
ផារ៉ោន នឹងមិនស្តាប់ទូលបង្គំទេ។
អើរ៉ុន នឹងនិយាយជំនួស
ឯងគ្រាន់តែស្តាប់អញ ហើយ
ប្រាប់អើរ៉ុននូវអ្វីដែលត្រូវនិយាយ ។
នៅដំបូងផារ៉ោននឹងមិនស្តាប់ឯង
ប៉ុន្តែអញនឹងបង្ហាញវានូវទីសំគាល់ធំទៅៗរហូតដល់ជនជាតិ
អេស៊ីព្ទដឹងថា អញជាព្រះពិតតែមួយ ។

ហាស់ហាំ.. តើឯងត្រឡប់មកធ្វើអ្វីទៀត ?
ព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលថា “ចូរដោះលែងប្រជារាស្ត្ររបស់អញទៅ” ។

នេះជាទីសំគាល់មួយ
ដែល ព្រះយេហូវ៉ាបានមានបន្ទូល ។
ហាស់ហា៎.. នោះគឺ
គ្រាន់តែល្បិចមន្តអាគម
មួយប៉ុណ្ណោះ ! អញមិនភ័យ
ខ្លាចទេ ចូរហៅពួកគ្រូមន្ត
អាគមរបស់យើងមក ។

និក្ខមនំ ៥:១០-២៣, ៧:៧-១១

គ្រូមន្តអាគមមកឱ្យលឿន! ហើយយកដំបងរបស់អ្នក ធ្វើឱ្យក្លាយទៅជាពស់។

ព្រះណោសឹតជាព្រះនៃពោះ បាន បញ្ជូនយើងឱ្យប្រាប់ឯង ឱ្យធ្វើឥដ្ឋកាន់ តែច្រើនថែមទៀត ហាស់ហ៎ា...!

និក្ខមនំ ៧:១១-១២

មើលន៎ ពស់របស់វា
ចង់ប្រយុទ្ធជាមួយពស់ របស់យើង ។

ពស់របស់វា កំពុង លេបពស់របស់យើង មួយហើយ !

វាលេបពស់របស់យើងទាំងអស់ !

ខ្ញុំមិនជឿថា វានឹងព្យាយាម
ស៊ីមួយទៀត ! ព្រះណោសឺតនៃពោះ
នឹងក្រោធជាមិនខាន។

អញមិនជឿ ! ពស់របស់វាស៊ីពស់របស់យើងទាំងអស់នោះទេ ។
តើនេះអាចកើត ឡើងយ៉ាងម៉េច ?

និក្ខមនំ ៧:១២

អញមិនដឹងឯងធ្វើការនោះនូវ
របៀបណាទេ។ ការសំដែងរបស់ឯងល្អមែន
ប៉ុន្តែអញមិនឱ្យទាសករមួយលាននាក់របស់
អញរួចទេ។ **ចេញទៅ កុំឱ្យអញឃើញ!**
គម្ពីរនិក្ខមនំ ៧:១៣ “**នោះ
ផារ៉ោនកើតមានព្រះទ័យរឹង
ទទឹងមិនព្រមស្តាប់តាមលោក
ឡើយ ដូចជាព្រះយេហូវ៉ា
បានមានបន្ទូលប្រាប់ហើយ**”។

ហេតុអ្វីព្រះយេហូវ៉ាបានបញ្ជូនពួក
យើងមកធ្វើទីសំគាល់ ដែលពួកមន្តអាគមរបស់
ផារ៉ោនអាចធ្វើបានដែរ ? រយៈពេលមួយភ្លែតនោះ
យើងដូចជាទាល់គំនិត ។

ខ្ញុំអត់ដឹងទេ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យចិត្តផារ៉ោនមានះ ការនោះវាពិតជាធ្វើឱ្យផារ៉ោន មានះមែន។ តើបងបានឃើញថា គាត់មានកំហឹងយ៉ាងខ្លាំង នៅពេលដំបងរបស់ខ្ញុំស៊ីពស់របស់គាត់ ?
ខ្ញុំត្រូវទៅរកកន្លែងមួយ ដើម្បីទូលទៅព្រះយេហូវ៉ា។ ខ្ញុំមិនដឹងត្រូវធ្វើអ្វីបន្ទាប់ទៀតទេ។

ព្រះអម្ចាស់បានជួបម៉ូសេម្ដងទៀត
ហើយប្រាប់គាត់នូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ។
ជនជាតិអេស៊ីព្ទបានចំអកឱ្យម៉ូសេ
ហើយជនជាតិផ្ទាល់របស់គាត់ក៏បានច្រានចោលគាត់ដែរ
ពីព្រោះផារ៉ោនបានធ្វើឱ្យពួកទាសករមានការ
លំបាកជាងមុន ។ ប៉ុន្តែម៉ូសេបានជឿព្រះហើយស្ដាប់បង្គាប់
ទោះបីគាត់អត់យល់ក៏ដោយ ។

ព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលថា ដោយសារ
ឯងបដិសេធមិនព្រមដោះលែងប្រជារាស្ត្ររបស់អញទៅ
ដូច្នេះឯងនឹងដឹងថា   អញជាព្រះដ៏ពិត
អញនឹងធ្វើទឹកទាំងអស់   នៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីព្ទ
ឱ្យក្លាយទៅជាឈាម ។

ការនោះគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍មែន។ តើគេធ្វើការនោះយ៉ាងម៉េច ?
ទៅនាំពួកមន្ដអាគមមក ព្រះនៃទន្លេនីលនឹងបញ្ឈប់ការនេះ។

និក្ខមនំ ៧:១៥-២១

ឃើញទេ
ពួកមន្តអាគមរបស់ អញក៏អាចធ្វើដូច្នេះដែរ ។
ឯងមិន អាចបញ្ចុះបញ្ចូលអញដោយល្បិច
មន្តអាគមរបស់ឯងទេ ។

ខ្ញុំមិនដែលឃើញអ្វីដូច្នេះទេក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ សូម្បីប្រភពទឹកនឹងត្រពាំងតូចក្លាយជាឈាម តើគេបាន និយាយថា ព្រះរបស់គេមានឈ្មោះអ្វី?
មិនដែលឮពួកគេនិយាយទេ។ តើវាមាន ប្រយោជន៍អ្វីដល់យើង ? យើងមានព្រះរាប់ពាន់ អង្គ ព្រះនៃទន្លេនីលរបស់យើងពិតជាក្រោធ។

ម៉ូសេនោះនិយាយថា ព្រះ
របស់គាត់ជាព្រះតែមួយគត់ ។
ព្រះតែមួយ?
នោះ មិនគួរឱ្យជឿទេ ។

ប្រាំពីរថ្ងៃក្រោយទឹកបានក្លាយទៅជាឈាម ម៉ូសេ
បាននាំការជំនុំជំរះរបស់ព្រះមកអេស៊ីព្ទម្ដងទៀត ។

រំពេចនោះសត្វកង្កែបជាច្រើនលានក្បាលបានកើត ចេញពីទឹកដែលក្លាយជាឈាមមានក្លិនស្អុយនោះ។

និក្ខមនំ ៧:២១-២៥, ៨:៦

ផ្ទះរបស់ខ្ញុំពោរពេញ
ដោយកង្កែប ។

ទូទាំងប្រទេសអេស៊ីព្ទ ពោរពេញដោយកង្កែប ។ ព្រះទាំងអស់របស់យើងបានក្រោធ !
តើពួកសង្ឃរបស់យើងនៅឯណា ?តើពួកគេអាចធ្វើអ្វីចំពោះការនេះបានខ្លះឬអត់?

អ្រិ.!

ហេតុអ្វីក៏ធ្វើកង្កែបថែមទៀត?
តើម៉ូសេម្នាក់ នោះឱ្យមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ទេឬអី ?
ឥឡូវនេះផារ៉ោន ឱ្យយើងមានកង្កែបថែមទៀត ។
សូមព្រះអម្ចាស់ទតមើល
ពួកមន្តអាគមយើងក៏អាច
ធ្វើកង្កែបបានដែរ ។

ហេតុអ្វីទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេ
ទៅវាលរហោស្ថានដូចដែលគេសុំ ?
យើងពិបាកទ្រាំតទៅទៀត ។

ចូរហៅម៉ូសេមក
ប្រាប់វា អញត្រូវការចរចា។
ព្រះករុណា ព្រះអម្ចាស់
ដូចទ្រង់មានបន្ទូល។

សុំយេហូវ៉ាឱ្យយកកង្កែបចេញ ប្រសិនបើព្រះរបស់ ឯងធ្វើបានអញយល់ព្រមឱ្យជនជាតិរបស់ឯងទៅ ទីវាលរហោស្ថាន ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជា។
ចូរទ្រង់កំណត់ពេលដែល ទ្រង់ចង់ឱ្យកង្កែបងាប់អស់ ហើយ វានឹងកើតឡើងដូច្នោះ។

ព្រឹកស្អែក ។
អាស្រ័យដោយបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដូចនេះ
វានឹងអាចសម្រេចបាន ដើម្បីឱ្យមនុស្សទាំង
អស់ដឹងថា គ្មានព្រះណាដូចព្រះយេហូវ៉ាទេ ។

និក្ខមនំ ៨:៧-១០

នៅពេលផារ៉ោនឃើញថា កង្កែបងាប់អស់
ហើយ តាមពេលដូចទ្រង់បានកំណត់
ទ្រង់នៅតែមានព្រះទ័យរឹងរូសដដែល
ហើយមិនព្រមឱ្យសាសន៍ហេព្រើរទៅទេ។
តើយេហូវ៉ាជាព្រះដូចម្តេចដែលទ្រង់អាចធ្វើ
កង្កែបទាំងនេះពាសពេញទឹកដីរបស់យើង?
តើអ្វីធ្វើឱ្យអ្នកគិតថា មានព្រះ
ធ្វើការទាំងអស់នេះ ? ប្រហែលវាគ្រាន់តែ
ជាបាតុភូតធម្មជាតិប៉ុណ្ណោះ។

ប៉ុន្តែម៉ូសេដឹងថាវានឹងកើតឡើងយ៉ាងម៉េច ដើម្បីគាត់អាចទាយមុន ? ហើយយ៉ាងម៉េចក៏គាត់បានដឹងពេលវេលាច្បាស់ដែលវាទាំងអស់នឹងងាប់ដែរ ?
បិទមាត់ ហើយចូកវាចោលទៅ ! ក្រែងលោយើងធ្វើវាមិនហើយ ។

រួចព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេ
“ប្រាប់អើរ៉ុនថា ចូរបងលើកដំបងវាយធូលីដីទៅ
ដើម្បីឱ្យបានក្លាយទៅជាចៃនៅពេញទឹកដីអេស៊ីព្ទ” ។

ហើយធូលីដីទាំងអស់ក៏ក្លាយទៅជាចៃ ។
អឺយ៊ា...

តើឯងនិយាយមានន័យយ៉ាងម៉េច ឯងមិនអាចធ្វើ ចៃបានទេ ? ប្រជារាស្ត្រនឹងគិតថា ព្រះរបស់វាមាន អំណាចច្រើនជាងព្រះរបស់យើង ! អ្វីទាំងអស់ដែលឯង អាចធ្វើបានគឺសុទ្ធតែល្បិចមន្តអាគម ។
ព្រះករុណាព្រះអង្គ នេះពិតជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះ ។ គ្មានអ្នកណាអាចធ្វើការដូចពីរនាក់នេះបានធ្វើទេ ។ យើង គ្មានអំណាចទប់ទល់ ។

និក្ខមនំ ៨:១៣-១៩

នោះពិតជាមានមូលហេតុពីធម្មជាតិ
ប៉ុន្តែយើងមិនអាចទ្រាំចំពោះការនេះទៀតទេ។
យកពាក្យអញ ទៅប្រាប់ម៉ូសេថា ប្រសិនបើព្រះរបស់វានឹងយកចៃចេញ
នោះ អញនឹងព្រមឱ្យពួកហេព្រើរទៅថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ពួកវា។

ចៃបានទៅអស់តែអញ្ញមិន ព្រមឱ្យទាសករទៅ។ បន្ទាប់ពីបណ្ដាសានេះ តើព្រះរបស់វាអាចធ្វើអ្វីទៀត ?

ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេថា “អញនឹងបញ្ជូនហ្វូងរុយមកលើប្រទេសអេស៊ីព្ទ។ ផ្ទះរបស់ឯងនឹងពេញដោយសត្វរុយ។ ប៉ុន្តែពេលនេះអញនឹងធ្វើឱ្យមានការខុសគ្នារវាងជនជាតិអេស៊ីព្ទ...
...និងជនជាតិហេព្រើរ នោះនឹងគ្មានសត្វរុយនៅកន្លែងប្រជាជនរបស់អញ។ ដោយសារការនេះអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថាអញជាព្រះនៃផែនដីទាំងមូល !”

ប៉ា ហេតុអ្វីពួកសង្ឃរបស់យើង មិនអាចបញ្ឈប់បុរសម្នាក់នេះ ? ឯណាទៅអំណាចរបស់ពួកសង្ឃ?
ប៉ាមិនខ្វល់ខ្វាយអ្វីពីសាសនានោះទេ ។ ប៉ាគិតតែពីមុខជំនួញរបស់ប៉ាប៉ុណ្ណោះ ។

ដូចវានិយាយមែន គឺគ្មានរុយ នៅកន្លែងជនជាតិហេព្រើរទេ ! នេះ ពិតជាកិច្ចការព្រះរបស់ពួកវាមែន ។
ចូរទៅហៅ ម៉ូសេមក ។

ទៅ ! ទៅថ្វាយបង្គំដល់ព្រះរបស់ ឯងចុះ ប៉ុន្តែកុំចេញពីទឹកដីអេស៊ីព្ទឡើយ ។
យើងត្រូវតែទៅ យ៉ាងតិចណាស់ក៏ធ្វើដំណើរ៣ថ្ងៃដែរ ។
អញប្រាប់ឯងថា ឯងអាចទៅបាន ប៉ុន្តែឯងមិនអាចទៅឆ្ងាយពេកទេ ។ ឥឡូវចូរប្រាប់ដល់ព្រះរបស់ឯងឱ្យបំបាត់សត្វរុយចង្រៃទាំងនេះចេញភ្លាម ។

គ្មានសល់សត្វរុយណាមួយ
ដែលនៅរស់ក្នុងប្រទេសអេស៊ីព្ទទេ។
នេះពិតជាការអស្ចារ្យមែន។
បិទមាត់ ! ឯងនិយាយដូចជាឯងចាប់ផ្តើម
ជឿលើអាមនុស្សមាត់ឥតគំរបនោះហើយ។
ផារ៉ោន មានចិត្តរឹងទទឹងម្តងទៀត ហើយ
បដិសេធមិនឱ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចេញទៅ។

និក្ខមនំ ៨:២០-៣២

ព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជូនសេចក្ដីវេទនាមួយទៀតមក
លើទឹកដីអេស៊ីព្ទ ។ ហ្វូងសត្វទាំងអស់របស់គេ ទាំង
ហ្វូងគោ ចៀម សេះ អូដ្ឋ បានឆ្លងជំងឺហើយងាប់ ។
ប៉ុន្តែហ្វូងសត្វរបស់ហេព្រើរមិនបានឆ្លងជំងឺទេ ។

សត្វរបស់យើងទាំងអស់បានងាប់ ហើយសត្វរបស់ឯងមានសុខភាពល្អ ។ តើឯងអាចពន្យល់បានទេ ?
ម៉ូសេ និយាយថា នេះគឺជាព្រះនៃព្ធយុកោរបស់យើង ដែលមករំដោះពួកយើងចេញពីភាពទាសករនេះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំជាមនុស្សធម្មតា ខ្ញុំមិនសូវដឹងអំពីរឿងនេះទេ ។

ពួកសង្ឃរបស់យើងកំពុងតែថ្វាយយញ្ញបូជាទៅព្រះរបស់យើង។ ព្រះគោដ៏ស័ក្តិសិទ្ធិរបស់យើងនឹងក្រោធហើយនឹងបញ្ឈប់ការនេះ។

តើព្រះទាំងអស់របស់ ជនជាតិអេស៊ីព្ទនៅឯណា ? តើ ព្រះនៃយើងគ្មានអំណាចទេឬ?
ចូរប្រាប់ផារ៉ោនថា វាយឺតពេលហើយ ព្រះគោ ស័ក្តិសិទ្ធិទាំងអស់របស់យើងបានសុគត ។ ប្រជាជននឹងខឹងនៅ ពេលដឹងថា ព្រះរបស់ពួកគេមិនអាចការពារខ្លួនពីព្រះរបស់ ហេព្រើរ ដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាមើលមិនឃើញ ។

ប៉ុន្តែ ផារ៉ោន នៅតែ
មានចិត្តរឹងទទឹងដដែល ។
និក្ខមនំ ៩:៦-៧

ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេ ហើយប្រាប់គាត់ម្ដងទៀតថា “ចូរឱ្យបាចផេះទៅលើទីក្រុង ហើយប្រជាជនអេស៊ីព្ទទាំងអស់នឹងបានកើតបូសឃ័កធ្លាយជាដំបៅ”។
ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា “ដោយសារឯងមិនព្រមឱ្យប្រជាជនរបស់អញទៅ អញនឹងបង្កើតបូសដ៏អាក្រក់មកលើពួកឯង និងសត្វទាំងអស់របស់ឯង”។
អ៊ូ ! សូម កុំឱ្យមានទៀត !

ហៅពួកមន្តអាគមមក ! ប្រាប់ពួកគេឱ្យប្រមូលផ្តុំគ្រប់ទាំងអំណាចរបស់គេ ហើយថ្វាយយញ្ញបូជាទៅព្រះទាំងអស់របស់យើងដើម្បីបញ្ឈប់ការនេះ ។

ព្រះអម្ចាស់ដ៏ឧត្តម ទ្រង់ហៅទូលបង្គំមកឬ ?
ឯងក៏មានបូសដែរ ? តើ ឯងគ្មានអំណាចទប់ស្កាត់ព្រះ របស់ម៉ូសេនេះឬ ?

ចេញពីមុខអញ អាក្រុមបន្លំ គ្មានបានការសោះ ! ឯង បានស្ថិនភ្នែកហើយបំភាន់ប្រជារាស្ត្រ ប៉ុន្តែអញដឹងថា ឯងជាអ្នកបោកបញ្ឆោត ។ ឯណាព្រះរបស់ឯង ?

ចូរក្រោកពីព្រលឹមទៅឈរនៅមុខ ផារ៉ោន ហើយនិយាយថា "ព្រះនៃសាសន៍ហេព្រើរទ្រង់មានបន្ទូលថា ចូរបើកឱ្យរាស្ត្រអញចេញទៅ ដ្បិតម្តងនេះរោគពិសនឹងអាក្រក់ជាងមុនខ្លាំង វានឹងនាំមកសេចក្តីវិនាសដែលសម្លាប់ប្រជាជនរបស់ឯងជាច្រើន។ ដោយការនេះឯងនឹងដឹងថា គ្មានព្រះណាដូចអញឡើយ។ ឯងមិនដឹងទេថា អញជាអ្នកលើកឯងធ្វើជាស្តេចផារ៉ោន។ ឯងត្រូវយល់ថា អញបានដឹងមុនដែលឯងមានចិត្តរឹងហើយបដិសេធមិនព្រមឱ្យប្រជាជនរបស់អញទៅ។

ភាពចចេសរបស់ឯង ធ្វើឱ្យអញមានឱកាសបង្ហាញ
នូវអំណាចនឹងនាំសេចក្ដីជំនុំជំរះមកលើអេស៊ីព្ទ ពីព្រោះ
ពួកឯងប្រព្រឹត្តយ៉ាងឃោរឃៅមកលើប្រជាជនរបស់អញ។ ឯង
គិតតែប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ហើយជំទាស់នូវបំណងរបស់អញ ដូច្នេះស្អែកនៅម៉ោងនេះ
អញនឹងបញ្ជូនភ្លៀងជាដុំទឹកកក និងភ្លើង ដែលលោកិយមិនធ្លាប់មាន”

ម៉ូសេ អញប្រាប់ឯង
ដូច្នេះឯងអាចព្រមានដល់អ្នក រាល់គ្នាឱ្យដឹងមុន
ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេនិងសត្វរបស់ពួកគេចេញទៅ ក្រៅ
ព្រោះអ្នកណាដែលនៅខាងក្រៅនឹងស្លាប់។

និក្ខមនំ ៩:៨-១៩

សូមឱ្យកើតមាន ឡើងដូចព្រះយេហូវ៉ា មានបន្ទូល ។

តើអាចកើតឡើងយ៉ាងម៉េចភ្លើងនិងទឹកកកលាយគ្នា ?
ឱព្រះសេតដ៏ខ្លាំងពូកែអើយ សូមជួយយើងផង !
អ្ហា៎!
អស់អ្នកណាដែលមិនព្រមស្តាប់ការព្រមាន ហើយនៅខាងក្រៅផ្ទះបានស្លាប់ ។

ប៉ា តើ ម៉ូសេ ធ្វើការនេះយ៉ាងម៉េច ? តើព្រះរបស់គាត់មានអំណាចខ្លាំងជាងព្រះសេត ដែលជាម្ចាស់លើព្យុះនិងភាពអាសន្នឬ ?
វាអះអាងថា មានព្រះ តែមួយ ហើយថាជនជាតិ ហេព្រើរទាំងនេះជាកូន ចៅរបស់ព្រះនោះ ។

ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់បានឃើញព្រះរបស់វាទេ
សូម្បីតែជនជាតិហេព្រើរក៏អត់ដែរ ។ ព្រះរបស់វាដែល
អះអាងថា ជាវិញ្ញាណ កំពុងព្យាយាមធ្វើឱ្យផារ៉ោនប្រែចិត្ត
ដោះលែងពួកគេទៅកាន់ទិរហោស្ថានដើម្បីថ្វាយបង្គំ ។

ឱ ! ព្រះសេតដ៏ខ្លាំងពូកែ
ដែលជាម្ចាស់ នៃភាពរីកវរនិងខ្យល់ព្យុះអើយ
ពួកយើងសូមអង្វរដល់ទ្រង់ ឱ្យបញ្ឈប់ព្យុះដ៏អាក្រក់នេះ ។
ពួកទូលបង្គំជឿថា ទ្រង់ខ្លាំង
ជាងព្រះដែលមើលមិនឃើញរបស់ម៉ូសេជាមិនខាន ។

និក្ខមនំ ៩:២៣-២៦

ឱ ! ព្រះសេតដ៏ខ្លាំងពូកែ ដែលជាម្ចាស់
នៃភាពវឹកវរនិងខ្យល់ព្យុះអើយ ពួកយើងសូមអង្វរដល់ទ្រង់
ឱ្យបញ្ឈប់ព្យុះដ៏អាក្រក់នេះ ។ ពួកទូលបង្គំជឿថា ទ្រង់ខ្លាំង
ជាងព្រះដែលមើលមិនឃើញរបស់ម៉ូសេជាមិនខាន ។

និក្ខមនំ ៩:២៣-២៦

មើលន៎ វាមិនមកជិតយើងទេ
វាគ្រាន់តែ ធ្លាក់នៅកន្លែងជនជាតិអេស៊ីព្ទប៉ុណ្ណោះ ។
ប៉ា ខ្ញុំខ្លាចណាស់ តើភ្លើងនិង
ទឹកកកធ្លាក់លើយើងដែរឬទេ?

ទេកូន ព្រះយេហូវ៉ា កំពុងដាក់ទណ្ឌកម្មជនជាតិអេស៊ីព្ទ ចំពោះការមិនស្ដាប់បង្គាប់ទ្រង់ ។ ទ្រង់កំពុងបង្ហាញពួកគេថាព្រះសេតរបស់ពួកគេដែលជាម្ចាស់ព្យុះនោះគ្មានអំណាចជួយដល់ពួកគេបានទេ ។
វាគួរឱ្យរន្ធត់ណាស់ ។

អញបានធ្វើបាបទាស់នឹង ព្រះយេហូវ៉ា ។ ព្រះរបស់ជនជាតិហេព្រើរគឺសុចរិត ហើយអញនឹង រាស្ត្ររបស់អញគឺអាក្រក់ ។ ចូរសុំព្រះយេហូវ៉ា បញ្ឈប់ភ្លើងនិងទឹកកកទៅ ហើយអញនឹងយល់ ព្រមឱ្យជនជាតិរបស់ឯងចាកចេញភ្លាម ។

នៅពេល ផារ៉ោន បានឃើញព្យុះផុតរលត់អស់
ទ្រង់បានធ្វើបាបហើយមានចិត្តមានះទៀត ។
ព្រះអង្គមិនឱ្យជនជាតិហេព្រើរទៅដដែល ។
ពេលខ្ញុំចេញពីទីក្រុង ខ្ញុំនឹងលើក ដៃទៅឋានសួគ៌
ហើយគ្រោះកាចនឹងឈប់ ។ ដោយ ការនេះផារ៉ោននឹងដឹងថា
ផែនដីជារបស់ព្រះយេហូវ៉ា ប៉ុន្តែ ផារ៉ោននឹងមិនរក្សាបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។
ផារ៉ោនមិនទាន់ខ្លាច ព្រះអម្ចាស់នៅឡើយទេ ។

ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនគ្រោះកាចផ្សេងទៀត គឺកណ្តូប
មកពាសពេញលើស្រុកអេស៊ីព្ទទាំងមូល ។ ហើយវាក៏
ស៊ីដំណាំទាំងអស់ដែលព្យុះមិនបានបំផ្លាញអស់
បន្ទាប់ មកកណ្តូបកកេរផ្លូវចូលទៅក្នុងផ្ទះទៀត ។
និក្ខមនំ ៩:២៦-៣៥, ១០:១៣-១៥

ម៉ាក់! ម៉ាក់!
ឆ្ល៎...!
ផាច់ !
ងាប់ទៅ !

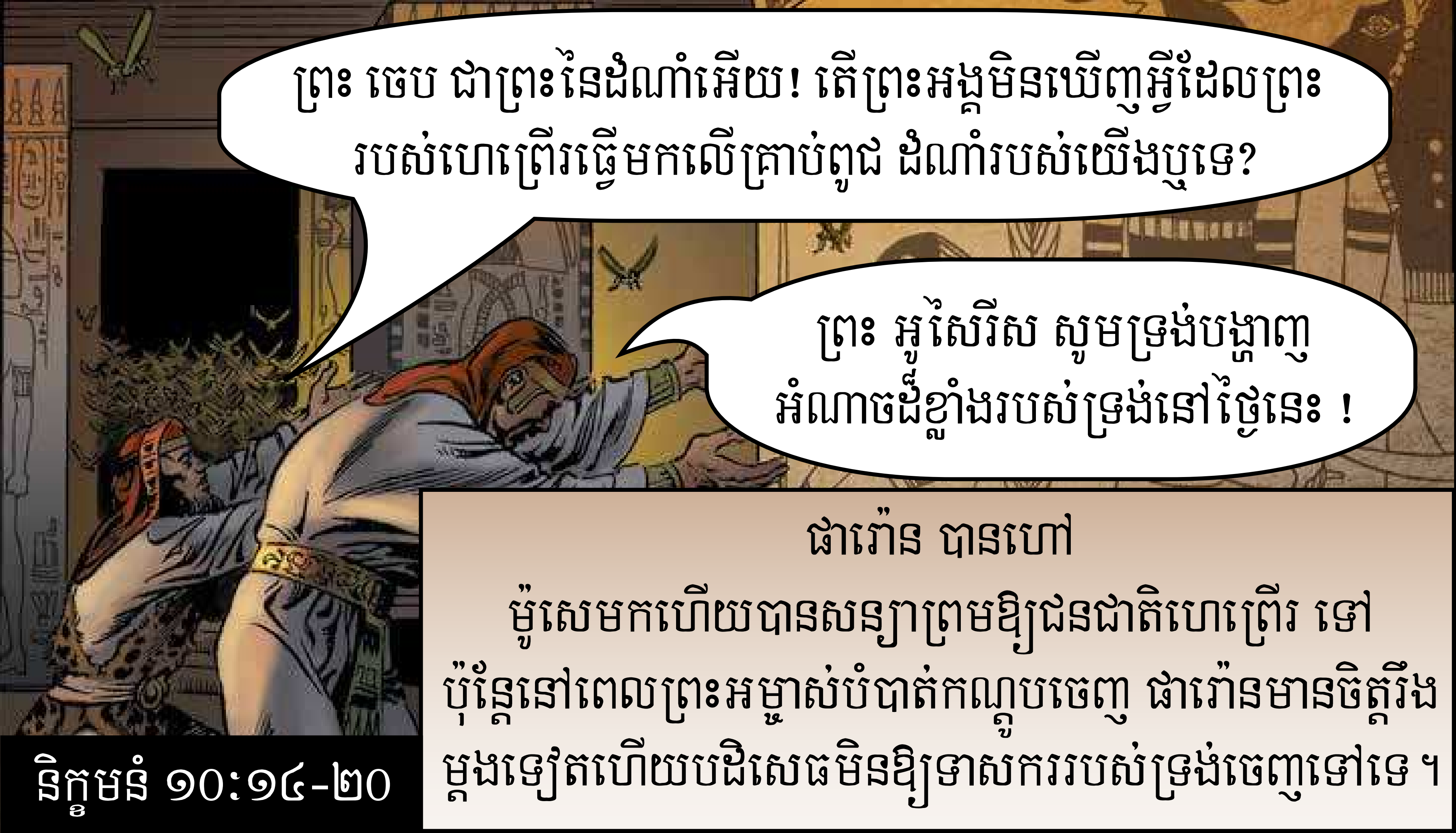
ព្រះ ចេប ជាព្រះនៃដំណាំអើយ! តើព្រះអង្គមិនឃើញអ្វីដែលព្រះរបស់ហេព្រើរធ្វើមកលើគ្រាប់ពូជ ដំណាំរបស់យើងឬទេ?
ព្រះ អូសៃរីស សូមទ្រង់បង្ហាញអំណាចដ៏ខ្លាំងរបស់ទ្រង់នៅថ្ងៃនេះ !
ផារ៉ោន បានហៅ ម៉ូសេមកហើយបានសន្យាព្រមឱ្យជនជាតិហេព្រើរ ទៅ ប៉ុន្តែនៅពេលព្រះអម្ចាស់បំបាត់កណ្តូបចេញ ផារ៉ោនមានចិត្តរឹងម្តងទៀតហើយបដិសេធមិនឱ្យទាសកររបស់ទ្រង់ចេញទៅទេ។
និក្ខមនំ ១០:១៤-២០

បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់
ធ្វើឱ្យងងឹតយ៉ាងខ្លាំងគ្របដណ្ដប់ លើអេស៊ីព្ទ។
អស់រយៈពេល៣ថ្ងៃវាងងឹតជាងយប់
ដែលមានពពកច្រើនទៅទៀត
ប៉ុន្តែនៅក្នុងផ្ទះជនជាតិហេព្រើរគ្មានភាពងងឹតទេ។
អញគួរតែសម្លាប់ឯងយូរហើយ
ប៉ុន្តែបើធ្វើដូច្នេះនោះនឹងបង្ហាយថា
ព្រះរបស់អញគ្មានអំណាចទាស់
នឹងព្រះរបស់ឯងទេ។

ចេញពីមុខអញទៅ ។
អញមិន ចង់ឃើញមុខឯងទៀតទេ បើអញ
ជួបឯងម្តងទៀតឯងនឹងងាប់ ។
ម្តងនេះទ្រង់មានបន្ទូល ត្រូវ ។
ការពិតយើងនឹង ឈប់ជួបមុខគ្នាទៀត ។

ព្រះ រ៉ា ដ៏ខ្លាំងនៃព្រះអាទិត្យអើយ ! សូមទ្រង់ជ្រាបផង អស់រយៈពេល៣ថ្ងៃដែលមិនបានបង្ហាញអង្គទ្រង់។ តើព្រះអង្គមិនអាចឈ្នះព្រះនៃជនជាតិហេព្រើទេឬអី ?

នេះគឺជាគ្រោះកាចមួយចុងក្រោយ ! ផារ៉ោន នឹងសប្បាយ ដោយឃើញពួកយើងចាកចេញពីប្រទេសអេស៊ីព្ទ ។ យប់នេះនៅកណ្តាលអាធ្រាត ព្រះអម្ចាស់នឹងឆ្លងកាត់ទឹកដីអេស៊ីព្ទ ។ នោះអស់ទាំងកូនប្រុសច្បងនៅស្រុក អេស៊ីព្ទនឹងស្លាប់ ។ ព្រះនឹងកាត់ទោសអំពើបាបនៅយប់នេះ ។

តើមានអ្វីនឹងកើតឡើង ចំពោះកូនប្រុសច្បងរបស់យើង ? ពួកគេនឹងស្លាប់ដែរឬ ?
ព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់សេចក្ដីសង្គ្រោះ ដល់អស់អ្នកណាដែលជឿ ព្រមទាំងជនជាតិ អេស៊ីព្ទផងដែរ ។ ឥឡូវនេះសូមទៅយកកូនចៀម ឬពពែឈ្មោលសម្លាប់វានៅល្ងាចនេះ រួចយក ឈាមវាលាបនៅលើគ្រោងទ្វារទាំងសងខាង ។

និក្ខមនំ ១០:២២-២៩, ១១:៤-៥, ១២:៣-៧
ព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលថា “នៅពេលអញឆ្លងកាត់ទឹកដីអេស៊ីព្ទយប់នេះនឹងសម្លាប់
គ្រប់កូនប្រុសច្បងទាំងអស់នោះ អញនឹងរំលងផ្ទះទាំងអស់នៅពេលអញឃើញឈាមបាន
លាបនៅគ្រោងទ្វារខាងក្រៅនោះ ហើយកូនប្រុសដំបូងនឹងមិនត្រូវស្លាប់។ ចូរកុំចេញទៅ
ក្រៅផ្ទះរបស់អ្នកនៅយប់នេះ ហើយបរិភោគចៀមដែលអ្នកសម្លាប់ចុះ”។

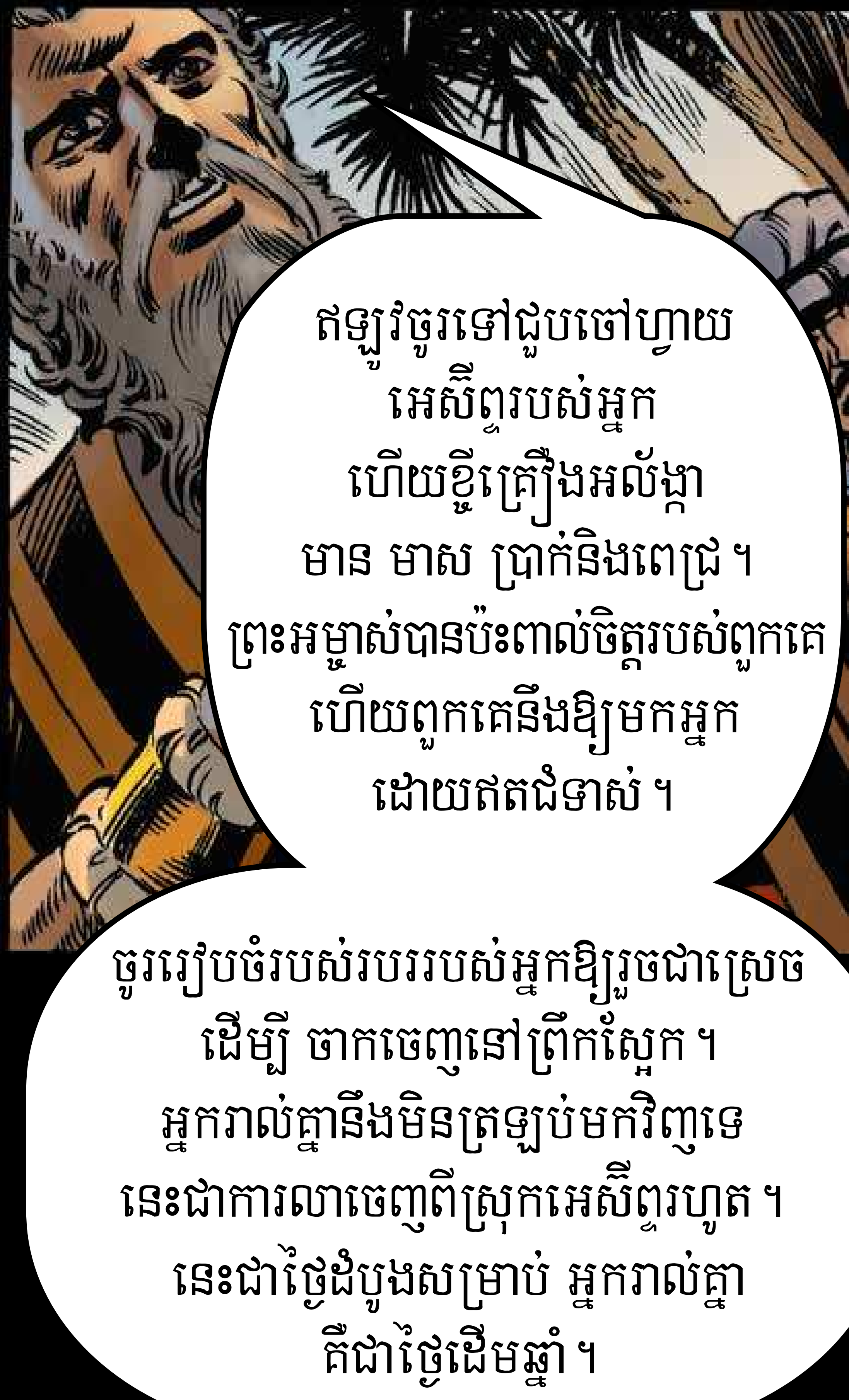
ឥឡូវចូរទៅជួបចៅហ្វាយ
អេស៊ីព្ទរបស់អ្នក
ហើយខ្ចីគ្រឿងអលង្ការ
មាន មាស ប្រាក់និងពេជ្រ។
ព្រះអម្ចាស់បានប៉ះពាល់ចិត្តរបស់ពួកគេ
ហើយពួកគេនឹងឱ្យមកអ្នក
ដោយឥតជំទាស់។
ចូររៀបចំរបស់របររបស់អ្នកឱ្យរួចជាស្រេច
ដើម្បី ចាកចេញនៅព្រឹកស្អែក។
អ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ
នេះជាការលាចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទហ្វូត។
នេះជាថ្ងៃដំបូងសម្រាប់ អ្នករាល់គ្នា
គឺជាថ្ងៃដើមឆ្នាំ។

ប៉ា នេះគឺជាកូនចៀមតែមួយរបស់យើង ។ តើយើងអាចនឹងប្រើថ្នាំក្រហមឬអ្វីផ្សេងជំនួសឈាមបានទេ ?
កូន ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ឱ្យសម្លាប់ចៀមហើយលាបឈាមវាលើមាត់ទ្វារ ។ យើងត្រូវតែធ្វើដូចអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូល ។ ឯងបានឃើញនូវអ្វីដែលទ្រង់កាត់ទោសពួកដែលមិនស្ដាប់បង្គាប់ទ្រង់ ។ ចៀមនេះនឹងសង្គ្រោះឯងឱ្យរួចពីស្លាប់ ។

ទូងៗ...
ដូច្នេះ ចៀមនេះ បានស្លាប់ជំនួសខ្ញុំឬ?
ហើយខ្ញុំក៏អញ្ចឹងដែរ ខ្ញុំគឺកូនប្រុសកើតដំបូងដែរ។

និក្ខមនំ ១២:២៦-២៨, ៣៥-៣៦
ម៉ាក់ ហេតុអីប៉ា លាប ឈាមនៅទ្វារផ្ទះយើង ?
ព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូល ថា “នៅពេលអញឃើញឈាម នៅលើទ្វាររបស់ឯង នោះអញនឹង ដឹងថា ឯងជឿអញ ហើយអញនឹង មិនសម្លាប់អ្នកណាដែលនៅ ខាងក្នុងផ្ទះឡើយ”។

ហេតុអ្វីពូមិនសម្លាប់ចៀម
ហើយ លាបឈាមនៅលើមាត់ទ្វារ?
ហា៎
ឯងជឿរបស់ដែលឆ្វេងនិយមទាំង
អស់នេះឬ ?
តើឈាមបន្តិចនៅលើទ្វារនឹងអាច
បញ្ឈប់ការស្លាប់បានយ៉ាងម៉េច?
កូនប្រុស របស់ខ្ញុំមិនខ្លាចទេ
តើឯងខ្លាចទេ ចូគីម ?

ពិតជាមិនខ្លាចទេ ឯងគិតថា ខ្ញុំជា
មនុស្សឆាប់ភ័យខ្លាចដូចស្រីឬ ? សាសនា
គឺសម្រាប់តែមនុស្សទន់ខ្សោយ ។
ព្រះល្អនឹងមិនសម្លាប់មនុស្សដោយគ្រាន់តែមិនបានលាបឈាម
នៅមាត់ទ្វារនោះទេ ។ ចុះមនុស្សដែលមិនបានឮវិញយ៉ាងម៉េចដែរ ?

ប៉ា ហេតុអ្វីយប់នេះ ដូចជា ខុសប្លែកពីយប់ផ្សេងៗម្ល៉េះ ?
ពីព្រោះយប់នេះ ព្រះអម្ចាស់ នឹងបញ្ជូនមេបំផ្លាញ ដើម្បីសម្លាប់គ្រប់កូនប្រុសច្បងទាំងអស់ដែលមិនជឿទ្រង់ ប៉ុន្តែនៅពេលទ្រង់បានឃើញឈាម ទ្រង់នឹងរំលងផ្ទះនោះ។ នេះគឺជាថ្ងៃចាប់ផ្តើមចំពោះយើង ជារៀងរាល់ឆ្នាំនៅ ចំថ្ងៃនេះយើងនឹងធ្វើបុណ្យរំលង ដើម្បីរំឭកចំពោះព្រះដែល បាននាំយើងចេញពីកណ្តាប់ដៃរបស់ ផារ៉ោន។

អ៊ូ ! ប៉ា សូមស្តាប់
សំលេងស្រែកយំ ។ មេបំផ្លាញ
ពិតជាមកដល់ទីនេះហើយ ។
កុំភ័យខ្លាចអី
យើងបានស្តាប់បង្គាប់ ព្រះអម្ចាស់ ។
យើងបានលាបឈាមចៀមនៅ លើគ្រោងទ្វារ
ហើយក៏កំពុងហូបសាច់វាដែរ ។

កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំស្លាប់! លោកអើយ! សូមជួយផង សូមហៅម៉ូសេមក!
និក្ខមនំ ១២:២៨

អឺយ៉ា...!
ទេ...!
ទេ ព្រះអម្ចាស់
សូមកុំសម្លាប់ កូនខ្ញុំ!

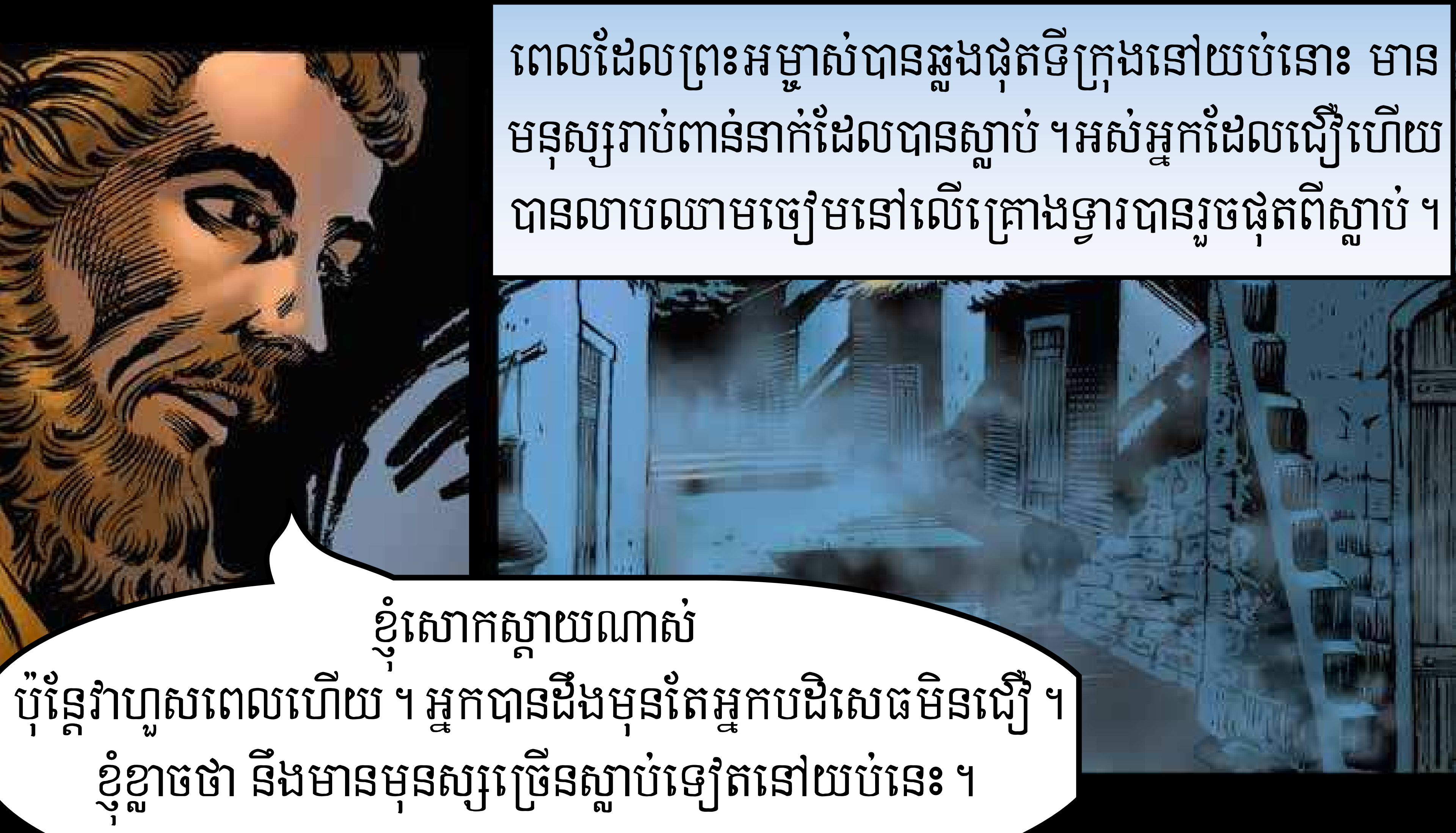
ពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានឆ្លងផុតទីក្រុងនៅយប់នោះ មាន
មនុស្សរាប់ពាន់នាក់ដែលបានស្លាប់ ។អស់អ្នកដែលជឿហើយ
បានលាបឈាមចៀមនៅលើគ្រោងទ្វារបានរួចផុតពីស្លាប់ ។
ខ្ញុំសោកស្តាយណាស់
ប៉ុន្តែវាហួសពេលហើយ ។ អ្នកបានដឹងមុនតែអ្នកបដិសេធមិនជឿ ។
ខ្ញុំខ្លាចថា នឹងមានមុនស្សច្រើនស្លាប់ទៀតនៅយប់នេះ ។

កូនប្រុសរបស់
យើងស្លាប់ហើយ!
ប្រញាប់ នាំម៉ូសេ
មកទីនេះភ្លាម !

ស្មី?
ព្រះអង្គ វាជាកូន
ច្បងក្នុងគ្រួសារវា !
និក្ខមនំ ១២:២៩-៣១

ផារ៉ោន បានហៅ
ម៉ូសេមកម្តងទៀត ។

ប៉ុន្តែ ផារ៉ោន
មិនបានមើលមុខម៉ូសេទេ ។
ខ្ញុំបានធ្វើបាបសូមនាំជនជាតិ
ហេព្រើរទាំងអស់ចាកចេញពី
អេស៊ីព្ទ ខ្ញុំមិនអាចស៊ូទ្រាំនឹង
ព្រះយេហូវ៉ារបស់អ្នកទេ ។
សូមអ្នកប្រសិទ្ធិពរដល់ខ្ញុំផង
មុននឹងចេញទៅ ។

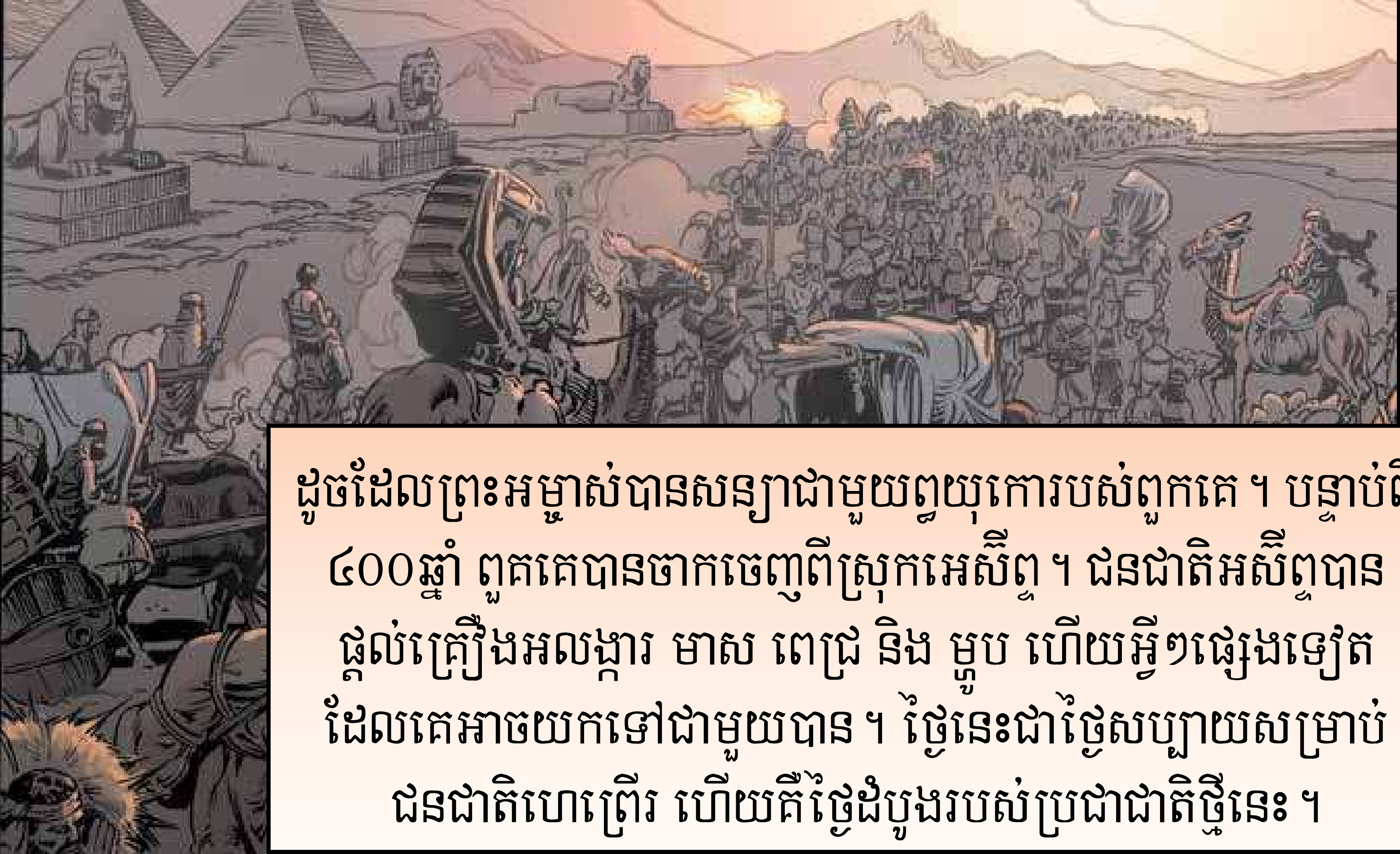
ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាជាមួយព្ធយុកោរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់ពី
៤00ឆ្នាំ ពួកគេបានចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទ។ ជនជាតិអស៊ីព្ទបាន
ផ្ដល់គ្រឿងអលង្ការ មាស ពេជ្រ និង ម្ហូប ហើយអ្វីៗផ្សេងទៀត
ដែលគេអាចយកទៅជាមួយបាន។ ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃសប្បាយសម្រាប់
ជនជាតិហេព្រើរ ហើយគឺថ្ងៃដំបូងរបស់ប្រជាជាតិថ្មីនេះ។

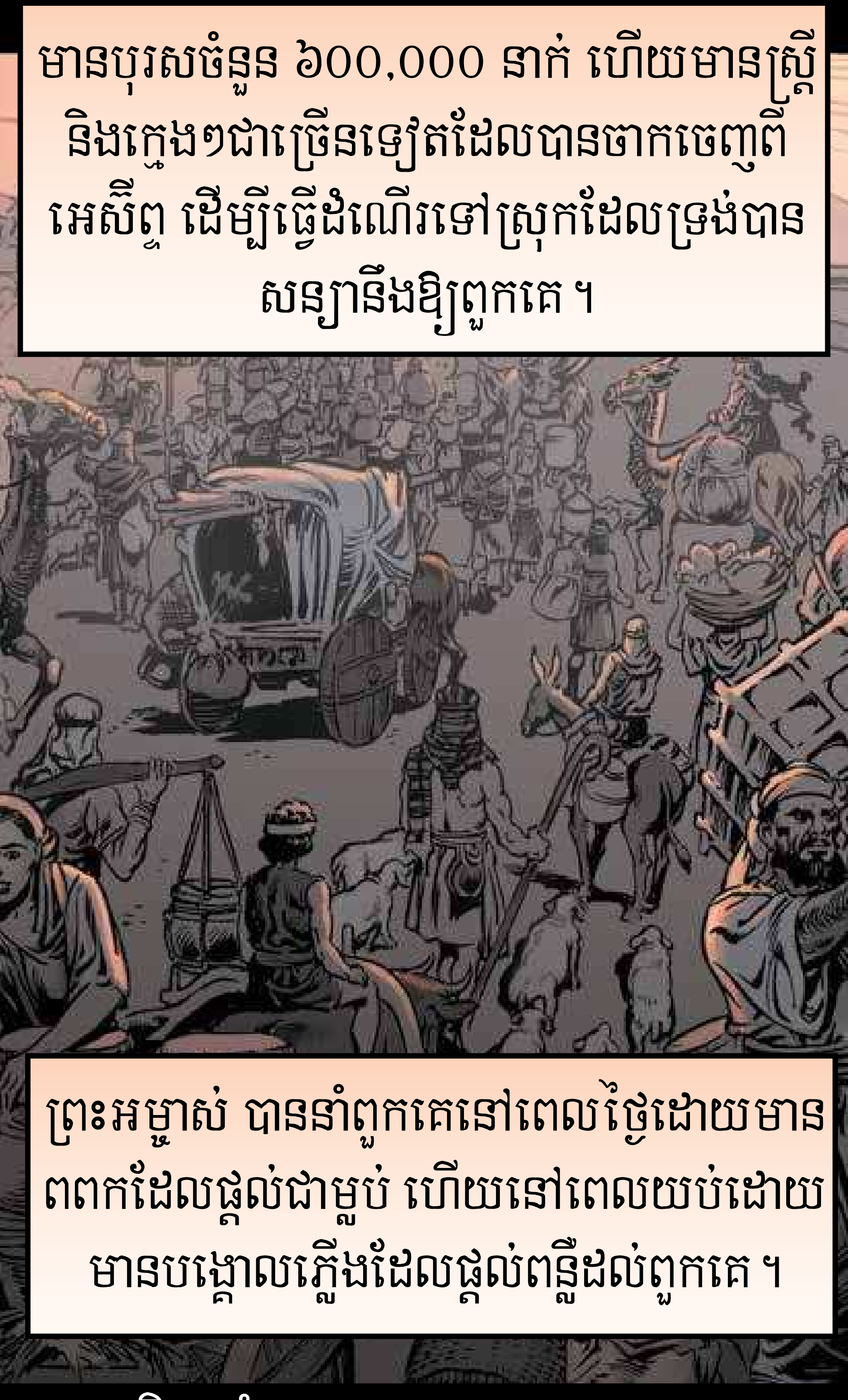

និក្ខមនំ ១២:២១-២២, ៣១-៣៨

https://goodandevilbook.com/